

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **P. V.**
bytem X
zastoupen JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem
se sídlem Sokolská 1788/60, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
Vršovická 1442/65, Praha 100 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2020, č. j. MZP/2020/500/1553

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy, ze dne 4. 8. 2020, č. j. MZP/2020/500/1553 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany lesa (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 20. 5. 2020, č. j. ČIŽP/41/2020/5690 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen „*zákon o ČIŽP a její působnosti v ochraně lesa*“), neboť žalobce neoprávněně používal lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa, a na lesním pozemku p. č. X v k. ú. BL provedl ke dni kontroly 21. 6. 2019 zábor o celkové velikosti 155 m². Tato část předmětného lesního pozemku byla oplocena drátěným plotem se vstupní bránou o celkovém obvodu 51,35 m. V oplocené části pozemku se nacházely částečně zabetonované tvarovky (ztracené bednění) jako základ pro stavbu o půdorysu 5,5 x 6,3 m a obvodu cca 23,6 m. Dále zde byly provedeny terénní úpravy a nacházela se zde hromada kamení a cihel, balík pletiva, trubky, rozložený regál, 14 barelů cca o objemu 20 – 30 l, a byl zde instalován elektroměrový pilíř.
3. Tímto jednáním dle správního orgánu I. stupně žalobce porušil § 11 odst. 4, § 13 odst. 1, § 20 odst. 1 písm. b), § 32 odst. 8 ve spojení s § 19 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „*lesní zákon*“). Za uvedený přestupek byla žalobci dle § 4 odst. 2 zákona o ČIŽP a její působnosti v ochraně lesa uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“) ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) povinnost nahradit náklady řízení.

II. Napadené rozhodnutí

4. Úvodem odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zopakoval, co bylo prvostupňovým rozhodnutím žalobci kladeno za vinu, následně shrnul obsah podaného odvolání a dále se zabýval již konkrétním vypořádáním jednotlivých námitek. Žalovaný také konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno orgánem k tomu příslušným, že odráží základní zásady činnosti správních orgánů a obsahuje náležitosti požadované § 68 správního řádu. Výrok rozhodnutí je dostatečně určitý a srozumitelný. Stejně tak je z odůvodnění zřejmé, že správní orgán I. stupně nezanedbal povinnost zjištění stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, zvážil veškeré okolnosti věci a vyjádřil úvahy, kterými byl veden při vydání rozhodnutí a určení výše stanovené pokuty. S odkazem na obsah spisové

dokumentace žalovaný shrnul, že považuje za prokázané, že jednáním žalobce byla naplněna skutková podstata vytýkaného přestupku.

5. Ve vztahu k podanému odvolání žalovaný zdůraznil, že vzhledem k velikosti pozemku čítající více než 2 ha je třeba rozdělit pozemek na dvě části, a to na oplocenou část o výměře přibližně 155 m², která je předmětem daného řízení, na které došlo k neoprávněnému využívání lesní půdy, a na zbylou část pozemku, na které se nachází lesní porost, a která není předmětem daného řízení. Žalovaný zdůraznil, že v rámci tohoto řízení je bezpředmětné, zda na části lesního pozemku, která není předmětem tohoto řízení, odvolatel řádně hospodáří, na což poukazoval v podaném odvolání. V projednávané věci je zásadní oplocená část pozemku, která je předmětem daného řízení, a na které žalobce nehospodáří řádným způsobem a nepoužívá lesní půdu k zákonem předpokládaným účelům. Žalovaný poukázal na to, že se na předmětném pozemku nachází stavby, které nebyly řádně povoleny příslušnými správními orgány. Dále žalovaný konstatoval, že je zcela bezpředmětné, zda žalobce může či nemůže používat motorové stroje, neboť klíčové je, že si na tomto pozemku nechal zřídit elektrickou přípojku bez potřebných povolení. Ve spisové dokumentaci se dle žalovaného nenachází žádný dokument, který by prokazoval, že účel záboru předmětného lesního pozemku slouží k lesnímu hospodaření. Naopak oplocení a stavba byly vybudovány bez příslušného povolení státní správy lesů.
6. Žalovaný zdůraznil, že stav části pozemku, ke které se vztahuje dané řízení, nevykazuje znaky kultivování, obnovy, ochrany, výchovy a těžby lesních porostů, ale naopak spíše ponechání lesního pozemku ladem a využívání pro nepovolenou činnost. Žalovaný dále podrobněji rozepsal negativní vliv dlouhodobého záboru na lesní pozemek.
7. Ke stavbě nacházející se na p. č. X, k. ú. BL a sportovišti nacházejícímu se na p. č. X, k. ú. BL, na které ve svém odvolání poukazoval žalobce, žalovaný konstatoval, že ani tato stavba ani toto sportoviště nejenže není předmětem daného řízení, ale ani se nejedná o lesní pozemky, nýbrž o pozemky stavební. Žalobcův poukaz na tyto dvě nemovitosti tedy žalovaný vyhodnotil jako nedůvodný.
8. K žalobcovu odkazu na § 32 odst. 8 lesního zákona žalovaný zdůraznil, že výjimky z absolutního zákazu oplocování lesa jsou pouze čtyři taxativně stanovené. Výklad ustanovení lesního zákona, které umožňuje vlastníku lesa udělit výjimku k oplocení lesa dle § 20 odst. 4 lesního zákona, je třeba provádět tak, aby neodporoval ostatním ustanovením lesního zákona. Vlastník lesa tedy může udělit výjimku k oplocení lesa podle § 20 odst. 4 lesního zákona pouze pro čtyři případy výslovně uvedené v § 32 odst. 8 lesního zákona. Za jiným účelem výjimku k oplocení lesa udělit nemůže, stejně jako nemůže ani on sám za jiným účelem les oplotit. S názorem žalobce, že se na jeho činnost vztahuje tato výjimka, se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí neztotožnil.
9. Žalovaný dále doplnil, že provedenou stavební činností nebylo prokázáno zajištění lesního hospodářství. Naopak došlo k činnosti, která byla v rozporu s právními předpisy. Žalovaný dále poukázal na žalobcovo vyjádření ze dne 15. 8. 2019 k protokolu o kontrole, ve kterém žalobce uvedl, že část dotčeného pozemku oplotil z důvodu ochrany věcí před odcizením. Žalovaný je toho názoru, že žalobce tedy pozemek oplotil z vlastnických důvodů, což právní předpisy zakazují. V lesnické praxi se dočasně budují pouze oplocenky za účelem ochrany již vysazených sazenic před okusem zvěří, nikoli pro ochranu věcí. Všechny námitky žalobce uvedené v odvolání tedy žalovaný vyhodnotil jako nedůvodné.

III. Žaloba

10. Žalobce je přesvědčen, že důkazy provedené správním orgánem v průběhu řízení nebyly správně vyhodnoceny, v důsledku čehož nebyla učiněna správná skutková zjištění. Žalobce je taktéž přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného spočívá na nesprávném právním posouzení věci.
11. Na prvním místě žalobce zdůraznil, že pozemek p. č. X v k. ú. BL (dále také jen „*předmětný pozemek*“) určený k plnění funkcí lesa, který má ve svém výlučném vlastnictví, spadá ve smyslu § 9 lesního zákona do kategorie „hospodářský les“, přičemž z označení této kategorie lze dle žalobce seznat, že se jedná o les určený k hospodaření. V návaznosti na toto konstatování žalobce s odkazem na § 11 odst. 2 vyjádřil svoje přesvědčení, že na předmětném pozemku hospodaří v souladu s lesním zákonem a usiluje o jeho kultivaci, neboť lesnictví a lesní hospodářství pro něj představuje životní náplň.
12. Z dikce § 11 odst. 1 lesního zákona žalobce dovozuje, že samotný lesní zákon předpokládá existenci objektů a zařízení sloužících hospodaření v lese, které jsou zřízeny na pozemcích určených k plnění lesa, jako je tomu také v případě žalobce. Později v replice ze dne 28. 12. 2020 poukázal na to, že tyto objekty nevyžadují povolení stavebního úřadu.
13. K tvrzenému porušení § 32 odst. 8 lesního zákona uvedl žalobce, že existující oplocení je zbudováno pouze na nepatrné části předmětného pozemku, přičemž žalobce popírá, že by bylo učiněno z důvodů vlastnických či za účelem omezení obecného užívání lesa, nýbrž je provedeno za účelem zajištění hospodaření v lese, neboť na předmětném pozemku se nacházejí např. sazenice stromů, je zde uskladněno dřevo a kulatina, barely s vodou slouží k především k zalévání sazenic. Žalovaný dle názoru žalobce v napadeném rozhodnutí nesprávně vyložil § 20 odst. 3 lesního zákona, dle něž se zákazy uvedené v odstavcích 1 a 2 nevztahují na činnosti, které jsou prováděny při hospodaření v lese. Žalobce také zdůraznil, že je vlastníkem předmětného pozemku, a bylo tedy zcela po právu, pokud výjimku ze zákazů uvedených v § 20 odst. 1 písm. a) až k) lesního zákona připustil.
14. Stejně tak se žalobce domnívá, že neporušil ani § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona, neboť napadené rozhodnutí vůbec nerefletovalo existenci § 20 odst. 3 lesního zákona.
15. Žalobce je přesvědčen, že § 32 odst. 8 lesního zákona ani žádné jiné zákonné ustanovení neporušuje, naopak zřizuje řádnou výsadbu lesa, mlazení porostu a rozsazování původní genetiky. Veškeré činnosti prováděné žalobcem na předmětném pozemku souvisí pouze s hospodařením v lese, přičemž veškeré funkce lesa zůstávají zachovány. Žalobce les nikterak neohrožuje ani nepoškozuje, ani nebrání jeho veřejnému užívání.
16. Žalobce také poukázal na skutečnost, že předmětný pozemek nabyl od předchozího vlastníka, společnosti ERE, který jej nabyl od pana FJ pouze za účelem těžby. Předmětný pozemek tedy žalobce nabyl ve stavu, který je stavu současnému na hony vzdálen, neboť v době převodu do vlastnictví žalobce se jednalo o pozemek vykácený a velmi zanedbaný, nesoucí zřetelné stopy po těžební činnosti předchozího vlastníka. Žalobce předmětný pozemek náležitě obhospodařuje a zajišťuje jeho celkovou kultivaci. Žalobce v tomto kontextu konkrétně odkazuje na § 2 písm. d) lesního zákona a § 13 odst. 1 lesního zákona, jejichž dikci dle svého názoru svým jednáním na předmětném pozemku naplňuje.
17. Ke skutečnosti, že předmětný pozemek je připojen k odběru elektrického proudu, uvedl žalobce, že je invalidním důchodcem, což mu zabraňuje v užívání motorových strojů.

Elektřina je na předmětný pozemek přivedena, neboť ji žalobce potřebuje k zapojení kompenzačních prostředků a jiných zařízení, kterých je třeba k hospodaření v lese.

18. Žalobce dále poukazoval na existenci pozemku p. č. X v k. ú. BL, na kterém je dokonce umístěno sportoviště. Součástí tohoto pozemku je podsklepená stavba s oplocením, která však, na rozdíl od činnosti žalobce, není nikomu na obtíž. Takové projevy, kdy je jednomu vlastníku lesního pozemku umožněno umístit zde podsklepenou stavbu, a druhý vlastník je sankcionován, že na lesním pozemku řádně hospodáří, lze dle žalobce považovat za projev diskriminace. Taktéž je žalobce toho názoru, že tímto postupem žalovaný porušuje zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí.
19. Žalobce dále brojil proti výši uložené pokuty, která dle jeho tvrzení představuje více než šestinásobek jeho měsíčního příjmu, v důsledku čehož je pokuta v této výši zjevně nepřiměřená a pro žalobce je vzhledem k jeho majetkovým poměrům takřka likvidační. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nedostatečně zkoumaly jeho majetkové poměry a nezohlednily je v rámci svých úvah o stanovení výše pokuty. Žalobce v této souvislosti uvedl, že je invalidním důchodcem a jeho jediným měsíčním příjmem je invalidní důchod prvního stupně vyplácený Českou správou sociálního zabezpečení, který od ledna 2020 činí 8 220 Kč měsíčně. Dále žalobce uvedl, že se za pomoci Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hlavní město Prahu dlouhodobě neúspěšně snaží sehnat si odpovídající zaměstnání, které by reflektovalo jeho zdravotní stav, a které by zároveň žalobce byl schopen ve svém zdravotním stavu vykonávat. Jediným nemovitým majetkem žalobce je předmětný pozemek.
20. Nadto dle žalobce nebyly vzaty v potaz polehčující okolnosti, a to zejména skutečnost, že všechny činnosti byly prováděny na pozemku, který je ve výlučném vlastnictví žalobce, dále že jejich realizací nebyla dotčena práva třetích osob a nedošlo ke škodám na životním prostředí ani jiným škodlivým následkům. Další polehčující okolnost spatřuje žalobce ve své spolupráci se správními orgány v průběhu celého řízení.
21. Žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí a spolu s ním také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro případ, že by městský soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, navrhl žalobce, aby městský soud upustil od žalobci uložené sankce, případně aby sankci snížil.

IV. Vyjádření k žalobě

22. Žalovaný shrnul žalobní body uplatněné žalobcem a vzhledem ke značné míře jejich shody s argumentací žalobce uvedenou v odvolání odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
23. K pasážím lesního zákona citovaným žalobcem žalovaný uvedl, že pouze z těchto citací není nikterak patrné, čím žalobce dokládá, že na svém lesním pozemku hospodáří v souladu s právními předpisy, a že napadené rozhodnutí zcela svévolně zasahuje do jeho vlastnických práv. Zdůraznil, že pro dané řízení je relevantní pouze oplocená část předmětného pozemku. Skutečnost, že žalobce v lese nehospodáří řádným způsobem a nepoužívá lesní půdu k zákonem předpokládaným účelům, dle žalovaného vyplývá jak ze spisového materiálu shromážděného správním orgánem I. stupně, tak z obou správních rozhodnutí.

24. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce během celého řízení nepředložil jediný doklad, z něž by vyplývalo, že oplocenou část předmětného pozemku včetně záboru lesní půdy používal toliko k lesnímu hospodářství. Naopak ze správního spisu vyplývá, že oplocení a stavba na pozemku byly vybudovány bez patřičného povolení státní správy lesů. K otázce zbudování oplocení na předmětné části pozemku žalovaný v podstatě zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a zdůraznil, že i vlastník lesa, který může udělit výjimku k oplocení lesa podle § 20 odst. 4 lesního zákona, může les sám oplotit pouze z některého z důvodů uvedených v § 32 odst. 8 lesního zákona.
25. K otázce likvidačního účinku pokuty žalovaný uvedl, že tuto otázku poprvé nastolil žalobce až v podané žalobě. S ohledem na okolnosti případu, zejména však na výši uložené pokuty a na vlastnictví předmětného lesního pozemku žalobcem, nepovažovaly správní orgány za nutné otázku likvidačního účinku pokuty explicitně promítnout do odůvodnění svých rozhodnutí. V tomto kontextu žalovaný dále odkázal na možnosti, které skýtá zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“) ve svých ustanoveních § 156 odst. 1 a § 181 odst. 1. Žalovaný se taktéž domnívá, že žalobce opomněl uvést kromě svého měsíčního příjmu v podobě invalidního důchodu rovněž jiné majetkové hodnoty (movitý a nemovitý majetek, zůstatky na účtech apod.), které by bylo nutné v hodnocení osobních a majetkových poměrů promítnout.
26. K nezohlednění polehčujících okolností žalovaný uvedl, že uložená pokuta odpovídá spáchanému skutku, jeho závažnosti, rozsahu a následkům dlouhodobého záboru lesní půdy na životní prostředí. Žalovaný rozporoval také tvrzení žalobce, že nebyla dotčena práva třetích osob, a že v důsledku jeho jednání nedošlo k žádným škodlivým následkům pro životní prostředí. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce i po zahájení řízení o přestupku nadále pokračoval v budování stavby na dané části předmětného pozemku.

V. Replika žalobce

27. Žalobce v replice ze dne 28. 12. 2020 úvodem fakticky pouze zopakoval co do obsahu tutéž argumentaci, kterou již předestřel v podané žalobě. Nad rámec této repetice poukázal na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), písm. e) bod 14 ve spojení s § 79 odst. 2 písm. l) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“), a dále na § 96 odst. 1 věta první ve spojení s § 96b odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Z těchto ustanovení dle názoru žalobce vyplývá, že oplocení zbudované žalobcem nepodléhá jakémukoliv povolovacímu režimu ve smyslu lesního ani stavebního zákona.
28. Zdůraznil přitom, že skutečnost, že činnosti žalobce prováděné na předmětném pozemku nejsou v rozporu s právními předpisy, zdůrazňoval již při ústním jednání před správním orgánem I. stupně konaném dne 15. 10. 2019, avšak při tomto ústním jednání byly veškeré argumenty žalobce odmítány. Žalobce opakovaně uvedl, že činnosti, které na předmětném pozemku vykonává, jsou pouze hospodařením v lese, přičemž dodal, že součástí zbudovaného oplocení je rovněž nejméně šest volně rostoucích stromů.
29. Závěr žalovaného, že stav části předmětného pozemku nevykazuje známky užívání v souladu s lesním zákonem, je pouze subjektivním názorem žalovaného, který je dle názoru žalobce třeba kategoricky odmítnout. Podklady dokazující opak předložil správnímu orgánu I. stupně při ústním jednání dne 15. 10. 2019. Dále je dle žalobce

skutečností, která zásadně ztěžuje plnění funkcí lesa, navážka ve výšce cca 1,5 m a šířce cca 10 m, která byla postavena v souvislosti s výstavbou na sousedních pozemcích.

30. Odkazy žalobce na pozemek parc. č. X, k. ú. BL, jsou relevantní vzhledem k tomu, že tento pozemek tvoří enklávu předmětného pozemku žalobce, přičemž činnosti vlastníka tohoto pozemku dle žalobce nepřispívají k žalobcem prováděným činnostem směřujícím ke kultivaci a ochraně lesních porostů.
31. K vyjádření žalovaného týkajícímu se likvidačního charakteru uložené pokuty odkázal žalobce na příložené rozhodnutí o povolení posečkáni Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 4. 12. 2020, č. j. 767329-9/2020-510000-11 (dále jen „rozhodnutí o povolení posečkáni“) a úvahy správce daně v něm uvedené, které ve svém vyjádření ve stručnosti i shrnul. V návaznosti na toto konstatoval, že žalovaný patrně přehlédl, že žalobce je invalidním důchodcem a uložená pokuta představuje šestinásobek jeho měsíčního příjmu.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
33. O věci městský soud rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez jednání, neboť ani žalobce, ani žalovaný se k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřili. Jejich souhlas byl tedy presumován. Městský soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – v první řadě proto, že veškeré rozhodné podklady jsou součástí správního spisu, z něhož žalovaný, jehož postup je předmětem soudního přezkumu, vycházel. Správním spisem se dokazování neprovádí (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
34. Žalobcem navrhované důkazy k prokázání majetkových poměrů – pozvánka Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu k osobnímu jednání ze dne 27. 5. 2020, oznámení České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 12. 2019 a rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 4. 12. 2020, č. j. 767329-9/2020-510000-11, jímž celní úřad rozložil placení uložené pokuty na 10 splátek po 5.000 Kč, přičemž vycházel z toho, že žalobce pobírá invalidní důchod ve výši 8.220 Kč – poté městský soud neprovedl pro nadbytečnost. Žalovaný totiž nijak nespornuje a mezi stranami není sporu o tom, že žalobce pobírá dávku invalidního důchodu ve výši 8.220 Kč a že je nezaměstnaný. Tuto mezi stranami nespornou skutečnost následně hodnotil městský soud ve srovnání s ostatními podklady ze správního spisu tak, jak bude uvedeno níže.
35. Při posouzení věci vycházel městský soud z následující právní úpravy.
36. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ČIŽP a její působnosti v ochraně lesa se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že neoprávněně používají lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkce lesů, a svým jednáním ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích.

37. Dle § 6 lesního zákona se lesy člení podle převažujících funkcí do tří kategorií, a to na lesy ochranné, lesy zvláštního určení a lesy hospodářské. Současně dle § 9 lesního zákona platí, že lesy hospodářské jsou lesy, které nejsou zařazeny v kategorii lesů ochranných (definovány v § 7 lesního zákona) nebo lesů zvláštního určení (definice v § 8 lesního zákona). Platí rovněž, že o zařazení do kategorie lesů ochranných a zvláštního určení rozhoduje orgán státní správy lesů (§ 7 odst. 2 resp. § 8 odst. 3 lesního zákona).
38. Dle § 11 odst. 4 lesního zákona nikdo nesmí bez povolení užít lesní pozemky k jiným účelům, pokud lesní zákon nestanoví jinak.
39. Dle § 13 odst. 1 lesního zákona veškeré pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodařovány podle tohoto zákona. Jejich využití k jiným účelům je zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů na základě žádosti vlastníka lesního pozemku nebo ve veřejném zájmu.
40. Dle § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona je v lesích zakázáno provádět terénní úpravy, narušovat půdní kryt, budovat chodníky, stavět oplocení a jiné objekty. Dle § 20 odst. 3 lesního zákona zákazy uvedené v odstavcích 1 a 2 výše citovaného ustanovení se nevztahují na činnosti, které jsou prováděny při hospodaření v lese; zákazy uvedené v odstavci 1 písm. l) až o) se vztahují i na vlastníka lesa, nájemce lesa nebo toho, kdo užívá les z jiného právního důvodu.
41. Dle § 20 odst. 4 lesního zákona může vlastník lesa povolit výjimku ze zákazů uvedených v odstavci 1 písm. a) až k). Pokud by touto výjimkou byla porušena práva jiných vlastníků lesů, rozhodne na návrh vlastníka lesa orgán státní správy lesů.
42. Dle § 32 odst. 8 lesního zákona je zakázáno oplocovat les z důvodů vlastnických nebo za účelem omezení obecného užívání lesa (§ 19 odst. 1); to se netýká lesních školek, oplocení zřízeného k ochraně lesních porostů před zvěří a oplocení obor nebo farmových chovů zvěře.
43. Dle § 19 odst. 1 lesního zákona má každý právo vstupovat do lesa na vlastní nebezpečí, sbírat tam pro vlastní potřebu lesní plody a suchou na zemi ležící klest. Při tom je povinen les nepoškozovat, nenarušovat lesní prostředí a dbát pokynů vlastníka, popřípadě nájemce lesa a jeho zaměstnanců.
44. Mezi stranami je nesporné, že předmětný les náleží do kategorie tzv. hospodářského lesa. § 9 lesního zákona vymezuje hospodářský les negativně, když jej odlišuje od lesa ochranného (§ 7 lesního zákona) a lesa zvláštního určení (§ 8 lesního zákona). Ostatní dvě kategorie lesů jsou oproti lesu hospodářskému odlišeny na základě jejich účelu, tj. z toho důvodu, že převážně plní jiné funkce než hospodářské. V těchto lesech je proto nutno hospodařit s přihlédnutím k těmto specifikům (srov. definice § 7 a § 8 lesního zákona). V kategorii hospodářského lesa žádná zvláštní funkce či vlastnost zákonem stanovena není. Převažujícím účelem tohoto lesa je tedy míněna zejména funkce hospodářsko – dřevoproductční (viz komentář ASPI k § 9 lesního zákona).
45. Žalobce v žalobě s odkazem na § 11 odst. 1 lesního zákona především poukazuje na to, že samotný lesní zákon předpokládá existenci objektů a zařízení sloužících hospodaření v lese, které jsou zřízeny na pozemcích určených k plnění funkcí lesa, přičemž žalobce tvrdí, že splňuje právě tyto podmínky. Tuto svou úvahu pak žalobce dále doplnil v bodech 5. a 6. své repliky, kdy odkazoval na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), písm. e) bod 14 ve spojení s § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona a dále na ustanovení § 96 odst. 1 věta první

ve spojení s § 96b odst. 1 písm. a) téhož právního předpisu. Tímto žalobce svou úvahu doplnil v tom smyslu, že se v případě staveb, které umístil na předmětném lesním pozemku, kromě toho, že jde o stavby sloužící hospodaření v lese, dále jedná i o takové stavby, které nepotřebují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu, a k jejich realizaci není ani třeba závazného stanoviska orgánu územního plánování.

46. Samotný pojem objekty a zařízení sloužící hospodaření v lese, který lesní zákon užívá v § 11 odst. 1, není v textu zákona definován. Co do výkladu tohoto pojmu tedy bude třeba vycházet z dalších ustanovení lesního zákona týkajících se alespoň jednotlivých částí, z nichž je tento legislativní pojem složen.
47. Takto lesní zákon pouze v § 2 písm. d) definuje alespoň hospodaření v lese, kterým rozumí „*obnovu, ochranu, výchovu a těžbu lesních porostů a ostatní činnosti zabezpečující plnění funkcí lesa*“. Obnova lesa je definována jako soubor opatření vedoucích ke vzniku následného lesního porostu /vizte § 2 písm. h) lesního zákona/, ochranou lesa jsou činnosti směřující k omezení vlivu škodlivých činitelů, ochranná opatření proti škodlivým činitelům a zmírňování následků jejich působení /vizte § 2 písm. e) lesního zákona/ a výchovou lesa jsou pak dle lesního zákona opatření ovlivňující druhovou a prostorovou skladbu, růst, vývoj, zdravotní stav, odolnost a kvalitu lesního porostu s cílem zabezpečit plnění funkcí lesa. Funkcemi lesa se přitom pro účely lesního zákona dle § 2 písm. b) rozumí přínosy podmíněné funkcí lesa, které se člení na produkční a mimoprodukční. Produkční funkce lesa jsou tradičně spojovány s dřevoprodukcí, avšak teoreticky se pod tuto funkci řadí i produkce dalších lesních plodin. Jako funkce mimoprodukční se zařazují funkce ochrany půdy a vody, dále funkce krajinnotvorná, klimatická, zdravotně rekreační a další, které lze souhrnně označit jako ekologické funkce lesa (viz komentář ASPI k § 2 lesního zákona).
48. Stran dalšího vymezení pojmu objekty a zařízení sloužící hospodaření v lese se lze podle názoru městského soudu podpůrně opřít také o ustanovení vyhlášky č. 239/2017 Sb., o technických požadavcích pro stavby pro plnění funkcí lesa (dále jen „vyhláška“). § 1 vyhlášky uvádí, že stavbami pro plnění funkcí lesa jsou stavby lesních cest, stavby na ostatních trasách pro lesní dopravu, stavby hrazení bystrin a strží a stavby pro úpravu vodního režimu lesních půd. Tyto pojmy jsou pak vyhláškou dále blíže definovány.
49. Vycházejí z uvedených legislativních pojmů tak podle názoru městského soudu lze za stavby, resp. objekty a zařízení sloužící hospodaření v lese, považovat pouze takové stavby/objekty, které jsou nezbytné k zajištění některé z činností představující hospodaření v lese, tj. obnovu lesa, jeho ochranu a výchovu, případně těžbu, eventuálně pak stavby, bez kterých nelze zajistit plnění některé z funkcí lesa. Jinak řečeno, účel takové stavby musí zjevně souviset s hospodařením v lese.
50. Z fotodokumentace pořízené při kontrole oplocené části na předmětném lesním pozemku uskutečněné jak dne 21. 6. 2019, tak dne 21. 2. 2020, je v první řadě zřejmé, že na oplocené části předmětného lesního pozemku neprobíhá žádná z činností, které jsou ve smyslu § 2 písm. d) lesního zákona řazeny pod pojem hospodaření v lese. Z fotodokumentace pořízené dne 21. 6. 2019 je totiž vidno, že v této části lesního pozemku byly provedeny terénní úpravy, po obvodu vyhloubené terénní nerovnosti byly vyskládány částečně zabetonovanými tvarovkami (tzv. ztracené bednění), přičemž takovéto prostorové uspořádání materiálu se jeví jako základy pro budoucí stavbu. Fotodokumentace z později provedené kontroly ze dne 21. 2. 2020 zachycuje, že v tomto místě oploceného lesního pozemku je již postavena oplechovaná bouda s nainstalovaným kouřovodem.

Z fotodokumentace je dále patrné, že na oplocené části lesního pozemku je uskladněno nařezané dřevo, kamení, cihly, suť, pletivo, rozebraný kovový regál a plastové barely. Zbytek prostoru oplocené části pozemku vyplňuje udusaná hlína a nekultivovaný porost různých trav.

51. Již ze samotného soupisu věcí uskladněných na oplocené části pozemku lze skutečně pochybovat o tom, že by tyto předměty a tato část pozemku sloužila či mohla sloužit k hospodaření v lese, kterak jej chápe ustanovení § 2 písm. d) lesního zákona. Pokud při ústním jednání dne 15. 10. 2019 žalobce uvedl, že se již na pozemku nacházejí vzrostlé stromy, toto tvrzení jednak nepodpořil např. fotodokumentací, navíc tomuto jeho tvrzení odporuje fotodokumentace z kontroly ze dne 21. 2. 2020, jež žádné takové stromy v oploceném prostoru nezobrazuje. Žalobce pak v průběhu řízení před správními orgány opakovaně uváděl, že na oplocené části pozemku byly uskladněny sazenice stromů. Z pořízené fotodokumentace však nic takového taktéž nevyplývá, naopak je zřejmé, že se na oplocené části pozemku žádné sazenice stromů nenachází. K jakému účelu pak slouží stavba plechové boudy s kouřovodem, žalobce doposud nic konkrétního neuvedl, pouze opakovaně tvrdí, že oplocený prostor slouží k hospodaření v lese. Stavba plechové boudy vybavená kouřovodem sama o sobě pak podle názoru městského soudu nevykazuje zjevnou souvislost s hospodařením v lese nebo pro plnění funkcí lesa ve smyslu citované vyhlášky.
52. O stavu oploceného pozemku v době kontroly tedy vypovídá především pořízená fotodokumentace, jejíž obsah žalobce svými námitkami účinně nezpochybnil. Z fotodokumentace v konfrontaci s (nijak podloženými) tvrzeními žalobce podle názoru městského soudu vyplývá, že na oplocené části předmětného lesního pozemku nedocházelo k hospodaření ve smyslu příslušných ustanovení lesního zákona, a že ani stavba, která byla na této části předmětného pozemku zřízena, nebyla pro účely takového hospodaření používána.
53. Jak již bylo řečeno, konkrétní účel stavby (tím spíše nic, co by nasvědčovalo tomu, že stavba slouží k účelu hospodaření v lese) neozřejmil ani sám žalobce. Ve správním řízení a v žalobě poukázal na ustanovení stavebního zákona, z nichž vyplývá, že na oplocení a stavbu coby stavby pro hospodaření v lesích nebylo třeba stavebního povolení. Městský soud konstatuje, že již správní orgán I. stupně tyto námitky ve vztahu k odkazům na tatáž ustanovení stavebního zákona vypořádal vhodným konstatováním, že zmiňovaná ustanovení stavebního zákona jsou k předmětu řízení, v němž je řešena otázka užívání lesního pozemku, irelevantní. Správní orgán I. stupně v této souvislosti zdůraznil, že předmětem řízení není otázka citovaných ustanovení stavebního zákona, ale fakt, že žalobce neoprávněně užívá lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů, stavba nebyla povolena příslušnou správou lesů a nejedná se o stavbu sloužící k hospodaření v lesích.
54. Správní orgán I. stupně příhodně doplnil, že příslušná státní správa lesů se již k věci vyjádřila nesouhlasně a vyhodnotila stavební činnost včetně oplocení jako stav nesloužící k plnění funkcí lesa. Správní orgán I. stupně také poukázal na sdělení Odboru životního prostředí Městského úřadu Benešov ze dne 3. 3. 2020, č. j. MUBN/38499/2020/OOPLH, v němž se uvádí, že jde o neodsouhlasené umístění stavby včetně oplocení, která nesplňuje ustanovení § 15 odst. 3 lesního zákona a ani stavba na pozemku neplní funkci oplocení k zajištění hospodaření v lese pro ochranu nově založených lesních porostů. Rovněž se pak dle Odboru životního prostředí Městského úřadu Benešov nejedná o stavbu pro plnění

funkcí lesa ve smyslu § 1 vyhlášky. Ve sdělení bylo rovněž zdůrazněno, že se odbor životního prostředí Městského úřadu Benešov již dříve vyjádřil nesouhlasně ke stavbě oplocení a další stavební činnosti žalobce na předmětné oplocené části lesního pozemku k řízení vedeném místně příslušným stavebním úřadem v Týnci nad Sázavou a rovněž k nepovolenému záboru části lesního pozemku a k zásahu do lesa jako významné složky životního prostředí.

55. V této souvislosti je pak nutno také poukázat na rozhodnutí Odboru výstavby Městského úřadu Týnec nad Sázavou ze dne 22. 1. 2018, č. j. TnS-2016/10174-12, kterým bylo nařízeno odstranění stavby, a to konkrétně oplocení na předmětném lesním pozemku ve vlastnictví žalobce. Charakterem oplocení a účelem, za nímž bylo zjevně zřízeno, se v tomto rozhodnutí Odbor výstavby zabýval zevrubně na str. 3, kde po podrobném rozboru dovedl, že předmětné oplocení bylo zjevně postaveno za jiným účelem než je ochrana lesního porostu proti zvěři, zároveň pak že nesplňuje ani podmínky k tomu, aby jej bylo možno považovat za oboru pro chov zvířat či jako oplocení zdroje pitné vody. Především však Odbor výstavby Městského úřadu Týnec nad Sázavou poukázal na to, že ačkoliv stavba oplocení nevyžaduje dle § 103 odst. 1 písm. e) bod 14. stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení, přesto vyžaduje ve smyslu § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona alespoň územní souhlas. Územní souhlas, popř. územní rozhodnutí lze vydat přitom pouze tam, kde to územní plán umožňuje. V tomto směru pak Odbor výstavby Městského úřadu Týnec nad Sázavou konstatoval, že v platném územním plánu obce Lešany ve smyslu změny č. 1, která nabyla účinnosti dne 14. 5. 2017, je na lesních plochách nepřípustné oplocování lesních pozemků s výjimkou lesních oplocenek a dále všechny ostatní činnosti a stavby, mimo stavby a zařízení lesního hospodářství případně související dopravní a technické infrastruktury.
56. Městský soud v této souvislosti poznamenává, že podle ustanovení § 96 odst. 1 věta první stavebního zákona skutečně platí, že územní souhlas může být místo územního rozhodnutí vydán mimo jiné pouze tehdy, pokud se záměr nachází v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše. Pozemek parc. č. X v katastrálním území BL se však dle územního plánu obce nenachází v zastavěném území ani v ploše, která je označena jako zastavitelná. Předmětný pozemek je ve veřejně přístupném územním plánu obce L v grafické části označen jako lesní porost a hranice zastavěného, potažmo zastavitelného území jej „obtékají“.
57. Bez významu není ani to, že již správní orgán I. stupně upozorňoval na skutečnost, že stavba zřízená žalobcem na oplocené části předmětného lesního pozemku nedostojí podmínkám v § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona i z hlediska limitu pro zastavěnou plochu, neboť citované ustanovení stavebního zákona tento limit stanoví na 30 m², zatímco základy stavby zřizované žalobcem měly dle kontrolních zjištění 34 m².
58. Městský soud shrnuje, že vzhledem k tomu, že stavební činnosti žalobce na oplocené části předmětného lesního pozemku, a to včetně samotného oplocení, nepoživají výjimek a „zvýhodněných režimů“ dle předestíraných ustanovení stavebního zákona, bylo by na místě vést o nich územní řízení. V takovém případě by však bylo nutno zohlednit ustanovení § 14 odst. 2 lesního zákona, které váže rozhodnutí stavebního úřadu nebo jiného orgánu státní správy v případě, že se řízení podle zvláštních předpisů dotýká zájmů chráněných lesním zákonem, na souhlas příslušného orgánu státní správy lesů. Lesní zákon dále vymezí případy, v nichž je takovýto souhlas závazným stanoviskem ve smyslu správního řádu.

59. Nelze pak opomíjet ani ustanovení § 15 lesního zákona, které ve svém třetím odstavci výslovně stanoví, že bez odnětí pozemků plnění funkcí lesa lze na těchto pozemcích umístit pouze a) signály, stabilizační kameny a jiné značky pro geodetické účely, stožáry nadzemních vedení, vstupní šachty podzemního vedení, pokud v jednotlivých případech nejde o plochu větší než 30 m², b) přečerpávací stanice, vrty a studny, stanice nadzemního nebo podzemního vedení, zařízení a stanice sloužící monitorování životního prostředí a větrní jámy, pokud v jednotlivých případech nejde o plochu větší než 55 m².
60. Ze zjištěného skutkového stavu na předmětné části lesního pozemku, je jasně patrné, že stavba, kterou na oplocené části předmětného lesního pozemku umístil žalobce, nespadá do žádné z vyjmenovaných kategorií objektů, které lze na pozemcích určených k plnění funkcí lesa umístit, aniž by nejprve byly tyto pozemky odňaty z plnění funkcí lesa.
61. V dalším bodě žaloby se žalobce zabíral rozporem jemu vytýkaného jednání s ustanoveními § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona a § 32 odst. 8 lesního zákona. Žalobce poukazoval na nezohlednění ustanovení § 20 odst. 3, odst. 4 lesního zákona. Tvrdil, že oplocení je zbudováno pouze na nepatrné části předmětného lesního pozemku, a odmítl, že by k jeho zbudování vedly vlastnické důvody. Naopak uvedl, že oplocení příslušné části lesního pozemku bylo provedeno z důvodu zajištění hospodaření v lese.
62. Jak ustanovení § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona, tak ustanovení § 32 odst. 8 lesního zákona upravuje oplocování v lese. Třetí odstavec § 20 lesního zákona pak tento zákaz nevztahuje na činnosti, které jsou prováděny při hospodaření v lese. Pojem hospodaření v lese byl již městským soudem podrobně rozebrán výše, soud na tento rozbor tedy odkazuje. Stejně tak byla již výše zhodnocena skutková zjištění vyplývající z výsledků šetření na místě a pořízené fotodokumentace.
63. Soud má za to, že z pořízených fotodokumentací je zřejmé, že „hospodaření v lese“ tak, jak jej chápe § 2 písm. d) lesního zákona, není na oplocené části lesního pozemku žalobce prováděno. K opakovanému tvrzení žalobce stran skutečnosti, že se na oplocené části lesního pozemku nacházejí sazenice stromů a barely na pozemku umístěné slouží k jejich zalévání, konstatuje soud, že žádné z těchto tvrzení není podpořeno zdokumentovanými výsledky provedených kontrol pozemku, se kterými se žalobce seznámil a měl možnost proti nim vznést námitky. Z fotodokumentací není patrné, že by se na oplocené části pozemku nacházely jakékoli sazenice (žalobce ve správním řízení ani netvrdil, kde by se tyto sazenice na pozemku vlastně měly nacházet). K tvrzení, že plastové barely umístěné na pozemku měly sloužit k zalévání sazenic (bod 16 žaloby), soud podotýká, že ještě v rámci ústního jednání před správním orgánem konaném dne 15. 10. 2019 žalobce tvrdil, že barely měly sloužit jako požární bod. Jeho nynější tvrzení tak pro soud není věrohodné.
64. Vzhledem k výše uvedenému soud dává za pravdu žalovanému, že na oplocené části předmětného pozemku nejsou zajišťovány činnosti lesního hospodářství. Proto zákonná výjimka ze zákazu oplocení vyplývající z ustanovení § 20 odst. 3 lesního zákona nelze na činnost žalobce aplikovat a zákaz provádění činností uvedených v § 20 odst. 1 lesního zákona (tj. i zákaz oplocení) se na něj tak stále vztahuje.
65. K zákazu stavby oplocení v lesích uváděnému v § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona se pak, jak správně podotýká žalobce, vztahuje také ustanovení § 20 odst. 4 lesního zákona, dle něž je vlastník lesa oprávněn povolit z tohoto zákazu výjimku. Zároveň však je v § 32 odst. 8 lesního zákona oplocování lesa obecně zakázáno zcela v případech, pokud by se

oplocování zneužívalo jako prostředku k zamezení výkonu práva obecného užívání lesů veřejností nebo z důvodů vlastnických.

66. Tato ustanovení lesního zákona musí být vykládána a aplikována ve vzájemné souvislosti. Pokud tedy vlastník lesa uděluje výjimku podle ustanovení § 20 odst. 4 lesního zákona, tj. že povoluje oplocení lesa (a kdy se současně nejedná se o případy, kdy může být oplocení provedeno při hospodaření v lese dle § 20 odst. 3 lesního zákona), nesmí být tímto povolením zasáhnuto do obecného užívání lesa a nemůže být oplocení povoleno pouze z důvodů vlastnických - v takových případech může vlastník povolit oplocení jen v některém ze čtyř taxativně stanovených případů, kdy jedině lze povolit oplocení lesa dle § 32 odst. 8 lesního zákona - jedná se tedy o povolení oplocení lesních školek, oplocení zřízeného k ochraně lesních porostů před zvěří a oplocení obor nebo farmových chovů zvěře.
67. Sám žalobce uvedl v rámci námitek ke kontrolním zjištěním dne 15. 8. 2019 výslovně: „Pokud máte na mysli oplocení té minimální části prostoru na parc. č. X, tak to má zásadní důvod v ochraně věcí, náradí a vytěženého dřeva z vývrátů před zcizováním, protože les se nachází v chatové oblasti a mám s tím bohaté zkušenosti.“ Z tohoto prohlášení je jasně patrné, že žalobce vedl k oplocení předmětné části lesního pozemku důvody ochrany majetku, tedy důvody vlastnické, o kterých se jakožto o zapovězených zmiňuje § 32 odst. 8 lesního zákona. Vzhledem k tomu, že se na oplocené části předmětného lesního pozemku nenachází lesní školka ani porost, který by bylo třeba chránit před zvěří, jakož i vzhledem ke skutečnosti, že se nejedná o oplocení obory ani farmového chovu, nebyl žalobce, byť vlastníkem lesa, oprávněn sám sobě tuto výjimku udělit.
68. K přesvědčení žalobce, že neporušuje ani § 32 odst. 8 lesního zákona, ani žádné jiné ustanovení tohoto předpisu, doprovázeném tvrzením o činnostech realizovaných v rámci hospodaření v lese, odkazuje soud na přílehlavé vyjádření žalovaného uvedené na str. 3 napadeného rozhodnutí, totiž že je třeba od sebe oddělovat oplocenou část předmětného lesního pozemku o výměře přibližně 155 m², která předmětem tohoto řízení je, a zbylou část lesního pozemku ve vlastnictví žalobce, která předmětem vedeného řízení nebyla a není. O způsobech a kvalitách hospodaření na této „zbylé“ části lesního pozemku žalobce nepanují žádné dohady a žalobce není povinen dokládat, že se o tuto část pozemku stará jako řádný lesní hospodář.
69. Zároveň však ani případné kvality hospodaření žalobce na části pozemku, která nebyla a není předmětem tohoto řízení, nemohou ospravedlnit či žalobce vyvinut z eventuálních porušení lesního zákona, kterých se dopustil na oplocené části lesního pozemku, která je předmětem tohoto řízení. Ani řádné hospodaření na zbývajících částech lesního pozemku totiž neopravňuje žalobce k tomu, aby na jiných částech pozemku, v tomto případě na části pozemku, kterou protiprávně oplotil, hospodařil svévolně a opomíjel povinnosti či zákazy dané platnými právními předpisy, které se na jeho činnost a k danému druhu pozemku vztahují. Ze stejných důvodů je pak irrelevantní také poukaz žalobce na historii pozemku parc. č. X v k. ú. BL, stav, v němž jej žalobce nabyl od předchozího vlastníka, a způsob, jakým žalobce kultivuje předmětný lesní pozemek jako celek, rozhodující byl zjištěný stav pozemku v době rozhodování správních orgánů. Stejně tak je irrelevantní, pokud žalobce namítl, že terénní poměry k jeho pozemku p. č. X změnila navážka na hranici pozemku p. č. X ve výšce ca 1.5 m a šířce 10 m – žalobce především netvrdí, jak tato navážka ovlivnila jeho schopnost hospodaření v lese, především však městský soud

postrádá v této námitce souvislost s tím, že žalobce část pozemku oplotil a nevyužívá ji k plnění funkce lesa ani k hospodaření v lese, jak zachycuje fotodokumentace z kontroly.

70. K další žalobní námitce žalobce týkající se toho, že správní orgány poukázaly na nepovolené zřízení přípojky k odběru elektrického proudu a oplocené části předmětného lesního pozemku, konstatuje soud, že obdobnou argumentaci užil žalobce již v podaném odvolání, v němž se s touto námitkou žalovaný vypořádal následovně: „...pro projednávané řízení je bezpředmětné, zda odvolatel nemůže používat motorové stroje, a proto si nechal na lesním pozemku realizovat bez potřebných povolení elektrickou přípojku, aby mohl pečovat o lesní pozemek pouze s elektrickými stroji. Pokud je odvolatelovo tvrzení pravdivé, měl si pro uvedenou stavební činnost sehnat potřebná povolení, neboť uvedené nemůže ospravedlňovat jeho nepovolenou činnost.“ Závěr o tom, že předmětná elektrická přípojka, resp. elektroměrový pilíř, byl na oplocené části předmětného lesního pozemku instalován neoprávněně, považuje soud za dostatečně prokázaný vzhledem k obsahu spisového materiálu a podrobnému výčtu podkladů, které si správní orgán I. stupně vyžádal od příslušných orgánů, a z nichž také posléze vycházel (vizte str. 6 a str. 7 prvostupňového rozhodnutí). Z uvedeného je tedy zřejmé, že elektrická přípojka, resp. elektroměrový pilíř, byl na oplocené části předmětného lesního pozemku zřízen bez potřebných náležitostí, přičemž soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že samotné důvody, které žalobce ke zřízení elektrické přípojky na pozemku vedly, nakolik mohou být případně pochopitelné, jsou pro účely vedeného řízení samy o sobě irelevantní a nic nemění na skutečnosti, že elektroměrový pilíř byl na pozemku postaven bez potřebných povolení.
71. K odkazu žalobce na poměry pozemku parc. č. X v k. ú. BL soud uvádí, že dle údajů veřejně dostupných v katastru nemovitostí je pozemek parc. č. X v k. ú. BL druhově evidován jako ostatní plocha se způsobem využití sportoviště a rekreační plocha, a nepožívá, na rozdíl od pozemku parc. č. X v k. ú. BL, žádného způsobu ochrany, zatímco pozemek žalobce je chráněn jako pozemek určený k plnění funkcí lesa. Také dle územního plánu obce je pozemek parc. č. X v k. ú. BL evidován jako zastavěná plocha. Pokud v této souvislosti žalobce namítl, že „...projevy, kdy je jednomu vlastníkovu lesního pozemku umožněno umístit zde podsklepenou stavbu, a druhý vlastník je sankcionován, že na lesním pozemku řádně hospodaří, lze považovat za projev diskriminace.“ S tímto žalobcovým tvrzením se městský soud neztotožnil. Předně, pozemek parc. č. X v k. ú. BL vůbec není a nebyl předmětem vedeného řízení, poukaz na něj je tedy v kontextu řízení žalobce zcela irelevantní. Soud dále podotýká, že na daném stavu neshledává ničeho diskriminačního. Pozemek parc. č. X v k. ú. BL, byl-li dříve pozemkem lesním, resp. pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, jím v současné době zjevně není, není takto chráněn, což představuje diametrální rozdíl oproti pozemku ve vlastnictví žalobce. Byl-li pozemek parc. č. X v k. ú. BL v minulosti lesním pozemkem a později došlo ve smyslu § 15 lesního zákona k jeho odnětí plnění funkcí lesa, znamená to, že na takovém pozemku může být, při dodržení příslušných regulativů stavebního práva, zřizována i výstavba. Není proto rozhodné, že je takovýto samostatný pozemek „uprostřed“ lesního pozemku žalobce, nýbrž to, v jakém právním režimu daný pozemek funguje. Lesní pozemek ve vlastnictví žalobce je v právním režimu pozemku určeného k plnění funkcí lesa se všemi právy a povinnostmi z toho vlastníku vyplývajícími. Nelze jej proto srovnávat s pozemkem, který se sice fyzicky nachází v jeho bezprostřední blízkosti, avšak právně ve zcela odlišném režimu bez zvláštního způsobu ochrany.

72. Žalobce se také dovolával tzv. zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, zakotvené v Listině základních práv a svobod v čl. 2 odst. 2, dle něž lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Žalobce spatřuje porušení této zásady v tom, že byl správním orgánem sankcionován za „řádné hospodaření v lese“.
73. K této žalobní námitce předně soud odkazuje na zákon o ČIŽP a její působnosti v ochraně lesa, a to zejména na jeho ustanovení § 1, § 2 a § 3. Dle § 1 odst. 4 zákona o ČIŽP a její působnosti v ochraně lesa stanoví působnost inspekce v jednotlivých složkách životního prostředí tento zákon a další zákony. Přitom působnost inspekce v ochraně lesa stanoví přímo zřizovací zákon, tj. právě zákon o ČIŽP a její působnosti v ochraně lesa. Dle § 2 zákona o ČIŽP a její působnosti v ochraně lesa inspekce dozírá na dodržování ustanovení právních předpisů a rozhodnutí týkajících se funkcí lesů jako složky životního prostředí právníky a fyzickými osobami. Dle § 3 odst. 1 inspekce zjišťuje nedostatky a škody na funkcích lesa jako složce životního prostředí, jejich příčiny a osoby zodpovědné za jejich vznik nebo trvání. Dle druhého odstavce téhož zákonného ustanovení inspekce vyžaduje odstranění a nápravu zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků a ukládá opatření k jejich odstranění a nápravě. Inspekce tedy podle citovaného právního předpisu a případně dalších právních předpisů na dalších úsecích ochrany vykonává především činnost kontrolní, činnost nápravnou a činnost sankční, v jejímž rámci může ukládat pokuty za přestupky. Tomu odpovídá i následující ustanovení § 4 zákona o ČIŽP a její působnosti v ochraně lesa. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 4 odst. 1 písm. a) citovaného předpisu, přičemž třetí odstavec téhož zákonného ustanovení výslovně zakotvuje, že přestupky podle odstavce 1 projednává inspekce. Je tedy nájisto postaveno, že ve věci žalobce rozhodoval orgán, do jehož pravomoci takové rozhodování spadá, a rozhodl tak zcela v mezích svých kompetencí. Jinak řečeno, ve věci žalobce rozhodoval orgán, kterému zákon rozhodování v této oblasti svěřuje, a rozhodl způsobem, který zákon stanovuje. Dle dosavadního posouzení vycházejícího ze shromážděného spisového materiálu soud nezjistil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by správní orgány překročily svou pravomoc, či rozhodovaly svévolně, jak naznačuje žalobce. Vzhledem k obsahu nashromážděného spisového materiálu má soud také za to, že závěry, k nimž správní orgány obou stupňů v projednávané věci dospěly, jsou správné, spočívají na logickém základě a náležitém vyhodnocení všech důkazů, a způsobem svého podání jak v napadeném, tak prvostupňovém rozhodnutí je lze považovat za bez dalšího plně přezkoumatelné, srozumitelné, dostatečně odůvodněné a přiléhavé zjištěnému skutkovému stavu. Námitka žalobce týkající se porušení zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí tedy dle názoru soudu není důvodná.
74. K námitce nepřiměřenosti výše stanovené pokuty soud na prvním místě odkazuje na § 4 odst. 2 zákona o ČIŽP a její působnosti v ochraně lesa, dle něž za přestupek, jehož spácháním byl shledán vinným žalobce, lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, tedy spíše při dolní hranici zákonného rozpětí. Hlediska, k nimž je třeba při ukládání sankce za přestupek obligatorně přihlížet, jsou specifikována v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. S těmito hledisky se správní orgán I. stupně vyčerpávajícím způsobem vypořádal na str. 9 až 11 prvostupňového rozhodnutí. V tomto směru se tedy městský soud s postupem správního orgánu I. stupně zcela ztotožňuje.

75. Žalobce se dále domníval, že při ukládání sankce za spáchaný přestupek nebyly zohledněny polehčující okolnosti, a to konkrétně, že všechny vytykané činnosti byly prováděny na pozemcích ve vlastnictví žalobce, že realizací těchto činností nebyla dotčena práva třetích osob, že nebyly způsobeny škody na životním prostředí ani žádné jiné škodlivé následky a v posledku, že žalobce v průběhu celého správního řízení se správními orgány spolupracoval.
76. K první tvrzené polehčující okolnosti, totiž že předmětný pozemek je ve vlastnictví žalobce, soud uvádí, že ve vší obecnosti lze konstatovat, že veškeré povinnosti uváděné lesním zákonem se na vlastníka lesa vztahují úplně stejně jako na kohokoliv jiného. Na vlastníka se vztahují i všechny základní povinnosti podle § 11 lesního zákona, a to konkrétně povinnost „každého“ počínat si tak, aby nedocházelo k ohrožování nebo poškozování lesů, jakož i objektů a zařízení sloužících hospodaření v lese, povinnost „vlastníka lesa“ usilovat při hospodaření v lese o to, aby nepoškozoval zájmy jiných vlastníků lesů a funkce lesa byly zachovány a aby byl zachován genofond lesních dřevin, a obecný zákaz („nikdo nesmí“) bez povolení užít lesní pozemky k jiným účelům, pokud lesní zákon nestanoví jinak.
77. Jinak řečeno, sama skutečnost, že je žalobce vlastníkem předmětného pozemku, na kterém k protiprávní činnosti došlo, nikterak nesnižuje závažnost porušení příslušných ustanovení lesního zákona. Vlastnictví lesního pozemku nezakládá právo vlastníka s tímto pozemkem nakládat libovolně dle vlastního uvážení bez jakéhokoli omezení, a to právě vzhledem ke specifčnosti charakteru lesa jako ekosystému požívajícího ze strany státu zvláštní ochrany. Ani skutečnost, že činností žalobce nebyla dotčena práva třetích osob, nelze považovat za polehčující okolnost. Příslušná ustanovení lesního zákona, jejichž porušení se žalobce dopustil, formulují jednoznačné povinnosti, jejichž porušení se žalobce dopustil. Relativizace těchto porušení vzhledem k tomu, že „nebylo zasaženo do práv třetích osob“, tak není případná vzhledem k tomu, že otázka zásahu do práv třetích osob je pro účely posouzení porušení povinností vyplývajících z předmětných ustanovení zcela irelevantní.
78. Skutková podstata přestupků dle § 4 zákona o ČIŽP a její působnosti v ochraně lesa je konstruována pro všechny variety přestupkového jednání uvedené pod písm. a) až e) tohoto ustanovení se společným jmenovatelem, kterým je požadavek, že příslušným jednáním bylo ohroženo nebo poškozeno životní prostředí v lesích. Poškození životního prostředí je definováno v § 8 odst. 2 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, kde je vymezeno jako „zhoršování jeho stavu znečišťováním nebo jinou lidskou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy“. Správní orgán I. stupně poté na str. 11 prvostupňového rozhodnutí shledal, že „jednání účastníka je z hlediska životního prostředí v lesích považováno za ohrožující, neboť důsledkem jeho činnosti došlo k narušení půdního povrchu na části předmětného lesního pozemku a k nežádoucímu ovlivnění žijících společenstev.“ Dále v textu se správní orgán I. stupně pouští do podrobnějšího rozboru významu zásahu do půdního krytu pro celý ekosystém lesa a dospívá k závěru, že narušování půdy na lesních pozemcích je činností, která v konečném důsledku vede k omezení, v krajním případě až k nemožnosti plnění funkcí lesa. Uvedené dle názoru městského soudu dostojí i požadavku formulovanému již dříve judikaturou, která říká, že „není nezbytné následky ohrožení dokazovat, ale postačí je odborně posoudit“, tj. nejprve pomocí dokazování zjistit skutkový stav a následně na jeho základě provést odborné posouzení, zda zjištěné skutečnosti znamenají ohrožení životního prostředí v lesích (vizte rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 A 50/2015-47). Vzhledem

k tomu, že tvrzený skutkový stav lze mít na základě dokazování provedeného před správním orgánem za prokázány, považuje městský soud za příléhavé a tomuto skutkovému stavu odpovídající i posouzení způsobeného ohrožení životního prostředí žalobcem.

79. Posouzením charakteru ohrožení životního prostředí se pak zabýval v napadeném rozhodnutí také žalovaný, a to na str. 4 napadeného rozhodnutí. Závěr o tom, že v důsledku odlesnění části pozemku a provedení terénních úprav dochází k nežádoucímu prosychání půdy, které ovlivňuje nejen tu část pozemku, která je bezprostředně exponována, ale negativně ovlivní také její okolí, lze považovat za logický a odpovídající dosaženému stupni obecného poznání.
80. Spolupráci se správními orgány jakožto samostatnou polehčující okolnost zákon o odpovědnosti za přestupky nezná. Sama skutečnost, že určitá okolnost není uvedena jako polehčující ve výčtu uváděném v § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky, však nemusí nutně znamenat, že k takové okolnosti nebude přihlédnuto, neboť výčet uváděný v tomto ustanovení je výčtem demonstrativním. Přesto však městský soud zastává názor, že spolupráci žalobce se správními orgány v dané podobě v projednávané věci nelze považovat za polehčující okolnost. Dle názoru soudu je třeba odlišovat situaci, kdy pachatel např. účinně pomáhá při objasňování přestupku, kterou je možno za polehčující okolnost považovat, a situaci, kdy pachatel užívá svých procesních práv jako účastník řízení, tj. že se zajímá o obsah spisového materiálu a vyjadřuje se k němu, podává námítky proti kontrolním zjištěním, dostavuje se na předvolání a vypovídá při ústním jednání. Právě druhá zmiňovaná situace je případem žalobce. Účastník řízení svá procesní práva realizuje pro své vlastní dobro vzhledem k zájmu na výsledku vedeného řízení, nikoli proto, aby potěšil správní orgán. Není pak také beze zmínky, že ačkoliv se žalobce k předmětné činnosti na daném pozemku doznal, stále trval na tom, že se žádných porušení nedopustil, tedy ačkoliv svou faktickou činnost prováděnou na pozemku potvrdil, odmítal přijmout odpovědnost za protiprávní následky této činnosti. O vnitřním vztahu žalobce k vytykánému jednání pak dostatečně svědčí také skutečnost, že i po zahájení řízení o přestupku žalobce dále pokračoval v budování stavby, jak bylo doloženo kontrolními zjištěními ze dne 21. 1. 2020. Tedy také kategorii námitek žalobce týkající se nezohlednění údajných polehčujících okolností vyhodnotil soud jako nedůvodnou.
81. Žalobce pak také poukazuje na likvidační charakter uložené pokuty ve vztahu ke své osobě. Na tomto místě soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-102, který ukládá povinnost přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejvyšší správní soud v tomtéž usnesení dále uvádí, že „správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem“. Vzhledem k tomu, že žalobce během správního řízení své majetkové poměry ničím nedoložil (kromě tvrzení o tom, že je invalidní důchodce), správní orgány mohly vycházet pouze z údajů získaných během správního řízení. I s touto okolností se pak dle názoru městského soudu vypořádal správní orgán I. stupně dostatečně, přesvědčivě a zcela v mezích stanovených zákonných mantinelů, a to na str. 12 prvostupňového rozhodnutí.

K námitce žalobce soud podotýká, že výše jeho příjmů není jediným hlediskem rozhodným pro posouzení likvidačního účinku pokuty. Naopak při tomto posuzování je třeba vzít v potaz celkové majetkové poměry přestupce, což správní orgány učinily. Ačkoliv tedy příjmy plynoucí žalobci z invalidního důchodu prvního stupně nepředstavují sumu nikterak horentní, není možné odhlížet od skutečnosti, že je vlastníkem lesních pozemků v k. ú. BL.

82. V době svého rozhodování vycházel správní orgán I. stupně z výpisu z katastru nemovitostí žalobce dle stavu ke dni 24. 7. 2019 (založený ve správním spise). Ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce vlastníkem nikoliv jednoho, jak tvrdí v žalobě, nýbrž čtyř lesních pozemků nacházejících se v k. ú. BL o výměrách 1061 m², 21 263 m², 18 m² a 953 m². Správní orgán pro posouzení hodnoty těchto pozemků vycházel z ceny lesního pozemku v daném čase a místě, která byla stanovena částkou 10 Kč/m². Dle názoru soudu pak zcela oprávněně dospěl k názoru, že celkové jmění žalobce uložené v nemovitostech významně překračuje výši jemu uložené pokuty, která tedy nemůže být pro žalobce likvidační. S touto úvahou nemá městský soud důvod polemizovat.
83. Nad rámec výše uvedeného pak soud pokládá za vhodné zmínit, že ani v současnosti, v době rozhodování městského soudu, se tvrzení žalobce uváděné v žalobě, že jeho jediným nemovitým majetkem je pozemek parc. č. X v k. ú. BL, nezakládá na pravdě. Dle ověřovacího výpisu z katastru nemovitostí je ke dni rozhodování městského soudu žalobce stále vlastníkem třech lesních pozemků v daném katastrálním území, a to pozemků parc. č. X, parc. č. X a parc. č. X.
84. Žalobce rovněž v rámci námitek proti nepřiměřenosti výše pokuty poukázal na to, že Celní úřad pro hlavní město Prahu rozhodnutím ze dne 4. 12. 2020, č. j. 767329-9/2020-510000-11 rozložil uloženou pokutu na 10 splátek po 5.000 Kč, neboť shledal, že po zohlednění příjmů žalobce (invalidní důchod ve výši 8.220 Kč) a základních životních potřeb je zřejmé, že žalobce nedisponuje dostatečnými finančními prostředky k jednorázové úhradě pokuty. Žalobce ve vyjádření ze dne 28. 12. 2020 (bod 11) sám poukázal na to, že celní orgán rozložil úhradu pokuty na opakované splátky ve výši 5.000 Kč, svůj závěr o nedostatku finančních prostředků však dovedl pouze z těch podkladů, které mu předložil přímo žalobce; celní orgán již nezjišťoval další majetek žalobce. Tak tomu není v případě soudu, který disponuje i správním spisem, tj. i výpisem z katastru nemovitostí, z něhož oproti tvrzenému vyplývá, že žalobce je vlastníkem několika dalších lesních pozemků. S ohledem na to podle městského soudu žalobce ani v řízení před soudem věrohodně a v úplnosti neprokázal své příjmy, tj. nelze dostatečně přesvědčivě uzavřít, že jediným příjmem žalobce mohla být skutečně pouze jen částka invalidního důchodu.
85. Celkově tedy městský soud nepřisvědčil žalobci v tom, že by některé okolnosti nebyly dostatečně hodnoceny jako polehčující, či že by byla pokuta pro žalobce likvidační. Jelikož je podle názoru městského soudu uložená sankce celkově zcela přiměřená povaze a závažnosti jednání a osobním a majetkovým poměrům žalobce, neshledal soud důvod pro moderaci pokuty popř. pro upuštění od sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

86. Na základě všech shora uvedených skutečností se městský soud se žádnou žalobní námitkou neztotožnil, žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
87. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 17. září 2021

JUDr. Slavomír Novák

předseda senátu